

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. O. S., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15 Cb 189/2005-56 z 5. decembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P., a. s., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2006 doručená sťažnosť spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. O. S., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 Cb 189/2005-56 z 5. decembra 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že s účinnosťou od 9. septembra 2005 sa po zlúčení stal právnym nástupcom obchodnej spoločnosti B., a. s., N., ktorá bola zrušená bez likvidácie (ďalej len „právny predchodca“).

Ďalej uviedol, že na podnet jeho právneho predchodcu ústavný súd už v náleze č. k. IV. ÚS 23/05-59 z 13. apríla 2005 deklaroval porušenie základného práva tejto spoločnosti na rovnosť vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy a základného práva rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 Cob 27/2004 z 2. júna 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 102/03 z 5. mája 2004 a zrušil napadnuté rozsudky.

Vychádzajúc z tohto právneho záveru ústavného súdu, ako aj z totožnosti skutkových podstát uvedených rozsudkov, a to rozdelenia zdravotníckych zariadení na zmluvné a nezmluvné, pričom podľa sťažovateľa nemožno zariadenia na veľkodistribúciu liekov a zdravotníckych pomôcok (akým je aj sťažovateľ) vyradiť zo sústavy zdravotníckych zariadení, sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na obnovu konania vo veci č. k. 14 Cb 30/02-314 o zaplatenie 902 959,75 Sk voči V., a. s. (ďalej len „zdravotná poisťovňa“), z titulu poplatku z omeškania, ako aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 15 Cob 150/2003, 15 Cob 151/2003, v ktorom bol uvedený rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 29. októbra 2003.

Sťažovateľ konštatoval, že jeho návrh na obnovu konania prejednal okresný súd pod č. k. 15 Cb 189/2005-56 dňa 5. decembra 2005. Uznesenie o zamietnutí návrhu mu bolo doručené 4. januára 2006.

V uvedenom postupe okresného súdu a jeho rozhodnutí, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 14 Cb 30/02 napriek tomu, že sťažovateľ uvádzal nové skutočnosti, ktoré mu boli známe iba po doručení

nálezu ústavného súdu z 13. apríla 2005 týkajúceho sa konaní s obdobným predmetom sporu, vidí sťažovateľ porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu č. k. 15 Cb 189/2005-56 z 5. decembra 2005 a zrušil rozhodnutie v uvedenej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Podľa obsahu sťažnosti je jej predmetom tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa označeného článku ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na obnovu konania vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 14 Cb 30/02 o zaplatenie 902 959,75 Sk z titulu poplatku z omeškania voči zdravotnej poisťovni, pričom novými právnymi skutočnosťami, ktorými odôvodňoval svoj návrh, bolo rozhodnutie ústavného súdu v iných obdobných konaniach o deklarovaní porušenia ústavných práv zo strany všeobecných súdov a zrušení ich príslušných rozsudkov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd sa vo veci svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým osobám a právnickým osobám presadzovanie svojich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi, pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky (v tomto prípade Občiansky súdny poriadok) sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01).

Týmto zákonným postupom sa zabezpečuje ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Toto právo zahŕňa aj právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa § 201

Občianskeho súdneho poriadku napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 206 ods. 1 citovaného zákona ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní nerozhodne právoplatne odvolací súd.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, treba konštatovať, že v okolnostiach prípadu sa tento vôbec nedomáhal na príslušnom súde ochrany svojho namietaného práva (túto skutočnosť nepreukázal, ani to netvrdí v sťažnosti).

Z pripojeného uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania totiž vyplynulo, že voči nemu bolo možné podať odvolanie, o čom bol sťažovateľ v predmetnom uznesení náležite poučený. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ mal preto v systéme všeobecného súdnictva proti namietanému porušeniu základného práva k dispozícii účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý však nevyužil. Ak sťažovateľ tvrdil, že okresný súd mu zamietol návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 14 Cb 30/02 nezákonne, tento argument mohol predniesť v rámci odvolacieho konania po podaní odvolania voči uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Cb 189/2005-56, čo však neurobil. Po overení tejto skutočnosti v príslušnom spise okresného súdu ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. januára 2006.

Na základe uvedeného ústavný súd bol nútený sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nedostatok právomoci ústavného súdu zaoberať sa sťažnosťou sťažovateľa nemožno odstrániť.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o ďalších nárokoch (zrušenie rozhodnutia súdu) je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo

slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006